

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **ACT FAST s.r.o.**, se sídlem Plzeň, Karlovarská 70, zastoupeného Mgr. Markem Dejmekem, advokátem, se sídlem Plzeň, Perlová 7, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 10.2.2012 č.j. 659/12-1200-400819, č.j. 1013/12-1200-402547, č.j. 1014/12-1200-402547, č.j. 1015/12-1200-402547, č.j. 1016/12-1200-402547 a č.j. 1017/12-1200-402547,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále také „žalovaný“) ze dne 10.2.2012 č.j. 659/12-1200-400819, č.j. 1013/12-1200-402547, č.j. 1014/12-1200-402547, č.j. 1015/12-1200-402547, č.j. 1016/12-1200-402547 a č.j. 1017/12-1200-402547, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Plzni ze dne 9.9.2011, č.j. 506692/11/138911402095, č.j. 506697/11/138911402095, č.j. 506700/11/138911402095, č.j. 506703/11/138911402095, a ze dne 7.10.2011, č.j. 529427/11/138513402095, č.j. 529431/11/138513402095, a tato rozhodnutí byla potvrzena.

Prvoinstančními rozhodnutími nebylo vyhověno požadavkům žalobce na vrácení přeplatků odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že má za to, že napadená rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem, napadeným rozhodnutím předcházely procesní vady řízení, kterými byl žalobce krácen na svých právech a která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Napadená rozhodnutí jsou podle žalobce v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Žalobce konstatoval, že podal odvolání do jednotlivých platebních výměrů Finančního úřadu v Děčíně a v Českých Budějovicích za měsíce leden až květen 2011. Následně byla žalobcem podána správní žaloba u zdejšího soudu do konečného rozhodnutí odvolací orgánu. Žalobce dále uvedl, že se domáhá zrušení platebních výměrů Finančního úřadu v Děčíně a Finančního úřadu v Českých Budějovicích, které jsou podle jeho názoru nezákonné. S ohledem na platnost a závaznost dosud nezrušených platebních výměrů však žalobce uhradil příslušnému správci daně odvody z elektřiny vyrobené ze slunečního záření za měsíce leden až květen 2011. Podle názoru žalobce tak došlo k nezákonnému postupu, když správce daně vybral neoprávněně od žalobce (poplatníka) daň, čímž došlo ke vzniku přeplatku na dani. Žalobce konstatoval, že se domáhá zrušení napadených rozhodnutí, kterými došlo k upření jeho nároku na navrácení neoprávněně odvedené (stržené) daně z výroby elektřiny ze slunečního záření, a to proto, aby došlo jednak ke zhojení formálních procesních pochybení správních orgánů a jednak napravení protiprávní a ústavně nekonformní situace (neoprávněné stržení daně).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s příslušnou právní úpravou a žalovaný si není vědom žádných procesních vad řízení, které by měly za následek krácení práv žalobce a v konečném důsledku nesprávné posouzení ve věci samé. V řízeních završených napadenými rozhodnutími, která byla zahájena na základě žádostí žalobce o vrácení přeplatku odvodu z elektřiny ze slunečního záření, posouzovaly správní orgány otázku, zda na osobním daňovém účtu poplatníka vznikl přeplatek z titulu odvodu z elektřiny ze slunečního záření, který by následně mohl být předmětem posuzování z pohledu jeho vratitelnosti, a dospěly k závěru, že podaným žádostem nebylo možné vyhovět. Aby totiž žalobce mohl úspěšně žádat o vrácení přeplatku na určitém druhu daně, musí správce daně ve svých evidencích vést ve vztahu k daňovému subjektu osobní daňový účet vztahující se k tomuto druhu daně a zároveň musí platit, že platby a vratky provedené na tento druh daně a zaevidované na osobním daňovém účtu převyšují na tomto osobním daňovém účtu evidované předpisy a odpisy daňových povinností vztahujících se ke stejnému druhu daně. Z evidencí vedených Finančním úřadem v Plzni však vyplývá, že tento správce daně neeviduje u žalobce osobní daňový účet na tento druh daně, resp. nevede osobní daňový účet žalobce pro odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření. Správce daně totiž nemá důvod takovýto osobní daňový účet žalobce vést, neboť v případě odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření se nejedná o daň, ke které by měl být žalobce registrován, když veškeré daňové povinnosti ve vztahu k odvodu z

elektřiny vyrobené ze slunečního záření jsou zákonem č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, uloženy výhradně plátcí tohoto odvodu, tj. provozovateli přenosové soustavy, resp. provozovateli regionální distribuční soustavy. Prvoinstanční orgán v době podání žádosti daňového subjektu o vrácení odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření nevedl a ani neměl důvod vést osobní daňový účet žalobce na odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření, když neexistovaly žádné důvody k provedení předpisů daňových povinností k tomuto odvodu ve vztahu k žalobci a neexistovaly ani žádné platby z titulu odvodu z elektřiny ze slunečního záření, které by byly evidovány na jeho osobním daňovém účtu, neboť veškeré daňové povinnosti ve vztahu k odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření jsou vypořádávány s plátcem tohoto odvodu, tj. v daných případech buď se společností E.ON Distribuce, a.s. nebo se společností ČEZ Distribuce, a.s. Žalobci tudíž nemohl ve vztahu k tomuto druhu daně vzniknout přeplatek ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Správce daně tak postupoval správně, když podané žádosti o vrácení přeplatku odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření nevyhověl s odůvodněním, že u něho v době podání žádosti žádný přeplatek z titulu odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření neevidoval a vratitelný přeplatek z tohoto titulu nevznikl ani do šedesáti dnů ode dne podání předmětné žádosti. Žalovaný dále uvedl, že pokud má žalobce na mysli podanou správní žalobu doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 23.3.2012 proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze 23.1.2012 č.j. 314/12-1200-400819, č.j. 390/12-1200-400819, č.j. 391/12-1200-400819, č.j. 392/12-1200-400819 a č.j. 393/12-1200-400819, pak je třeba konstatovat, že řízení zahájené u Krajského soudu bylo usnesením ze dne 22.5.2012, č.j. 30 Af 13/2012-31 zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Žalovaný dále uvedl, že jen pro úplnost uvádí, že tvrzení žalobce jsou z hlediska žalobou napadených rozhodnutí bezpředmětná, neboť pro rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení přeplatku na dani je rozhodující skutečností to, zda v době podání žádosti žalobcem či v zákonem stanovené lhůtě na osobním daňovém účtu vedeném k předmětnému druhu daně vznikl žalobci přeplatek, což však v daných případech nenastalo, přičemž podrobné zdůvodnění závěrů učiněných žalovaným je obsaženo v napadených rozhodnutích. Otázka, zda správce daně oprávněně či neoprávněně vybral od žalobce daň z titulu odvodu z elektřiny ze slunečního záření, není v řízení o žádosti na vrácení přeplatku předmětem posuzování, když jediným kritériem pro rozhodnutí o vrácení přeplatku je to, zda přeplatek na osobním daňovém účtu existuje, popř. vznikl ve lhůtě stanovené v § 155 daňového řádu či nikoliv. Z tohoto důvodu se žalobce v žalobě nemůže domáhat napravení podle jeho názoru protiprávní a ústavně nekonformní situace, kterou spatřuje v neoprávněném stržení daně, když tato otázka nebyla předmětem řízení završených napadenými rozhodnutími. Pokud žalobce nesouhlasil s provedeným odvodem z elektřiny ze slunečního záření, měl zvolit postup obrany ve smyslu ustanovení § 261 daňového řádu a domáhat se napravení protiprávního stavu tímto procesním postupem, nikoliv podáním žádosti o vrácení přeplatku odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Vzhledem k tomu, že z jednání žalobce je zcela zřejmé, že důvodem jeho konání je principiální nesouhlas s aplikací zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů znamenající stržení a odvedení odvodu z příjmů plynoucích z elektřiny ze slunečního záření vyrobené žalobcem, žalovaný pro úplnost poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 15.5.2012, Pl. ÚS 17/11, ve kterém se Ústavní soud zabýval otázkou ústavnosti zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření novelizací zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů zákonem č. 402/2010 Sb., přičemž dospěl k závěru, že zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření není v rozporu s právním řádem České republiky.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasit s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předně je nezbytné uvést, že soud nemohl zákonnost napadených rozhodnutí přezkoumávat z pohledu obecně formulované námitky žalobce, že „*napadeným rozhodnutím předcházely procesní vady řízení, kterými byl žalobce krácen na svých právech a která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé*“. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce však procesní vady, ke kterým podle jeho názoru došlo, nijak skutkově ani právně nevymezil. Námitka žalobce tak není žalobním bodem, z jehož pohledu by soud mohl přezkoumat zákonnost napadených rozhodnutí.

Pokud jde o věc samu, žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že „*k posouzení toho, zda správce daně postupoval v přezkoumávaných případech správně, když nevyhověl žádosti poplatníka o vrácení požadovaných částek, je třeba v prvé řadě zodpovědět otázku, zda na osobním daňovém účtu poplatníka vznikl přeplatek, který by následně mohl být předmětem posuzování z pohledu jeho vratitelnosti. Finanční ředitelství v Plzni je přesvědčeno, že v daném případě není možné na položenou otázku odpovědět kladně, a to z následujících důvodů. Dle ustanovení § 149 daňového řádu je předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů, přičemž tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Z citovaného ustanovení je tak zřejmé, že přeplatek může vzniknout pouze na základě údajů vypovídajících o vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností zaznamenaných na osobním daňovém účtu daňového subjektu. Dle ustanovení § 149 odst. 2 daňového řádu je osobní daňový účet veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně, přičemž s ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty. Přeplatek na osobním daňovém účtu pak může vzniknout v souladu s výše citovaným ustanovením § 154 odst. 1 daňového řádu pouze za situace, kdy úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že k tomu, aby daňový subjekt mohl úspěšně žádat o vrácení přeplatku na určitém druhu daně, musí správce daně ve svých evidencích vést ve vztahu k daňovému subjektu osobní daňový účet vztahující se k tomuto druhu daně a zároveň musí platit, že platby a vratky provedené na tento druh daně a zaevidované na osobním daňovém účtu převyšují na tomto*

osobním daňovém účtu evidované předpisy a odpisy daňových povinností vztahujících se ke stejnému druhu daně. Z podání učiněných daňovým subjektem vyplývá, že daňový subjekt požaduje vrácení předmětných částek z titulu odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření. Z evidencí vedených Finančním úřadem v Plzni však vyplývá, že tento správce daně neeviduje u daňového subjektu osobní daňový účet na tento druh daně, resp. nevede osobní daňový účet společnosti ACT FAST pro odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření. Správce daně totiž nemá důvod takovýto osobní daňový účet společnosti ACT FAST vést, neboť v případě odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření se nejedná o daň, ke které by měla být společnost ACT FAST registrována, když veškeré daňové povinnosti ve vztahu k odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření jsou zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů uloženy výhradně plátcům tohoto odvodu, tj. provozovateli přenosové soustavy, resp. provozovateli regionální distribuční soustavy. Dle § 7b zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je sice poplatníkem odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření výrobce takového elektřiny, avšak plátcem odvodu je provozovatel přenosové soustavy, resp. provozovatel regionální distribuční soustavy, který je dle § 7g tohoto zákona povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu a odvod ze základu odvodu odvést do 25 dnů po skončení odvodového období, přičemž ve stejné lhůtě je povinen podat vyúčtování odvodu. Je tak zcela jednoznačné, že dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je plátcem odvodu povinen pod svojí majetkovou odpovědností srazit a provést odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření a pouze na plátců je možné splnění těchto zákonem daných povinností vymáhat. Poplatníkovi odvodu z elektřiny ze slunečního záření, tj. vdaném případě společnosti ACT FAST, zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů povinnost přiznat, vyúčtovat či provést odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření neukládá, tudíž mu není možné předepsat jakoukoliv daňovou povinnost k tomuto druhu daně či po něm požadovat jakoukoliv platbu ve vztahu k tomuto odvodu. Není tudíž důvod k vedení evidence tohoto druhu daně u poplatníka, resp. není důvod k vedení osobního daňového účtu k tomuto druhu daně, když na něj nelze předepsat žádnou daňovou povinnost vztahující se k tomuto druhu daně a ani poplatník nemá důvod činit platby na takovýto druh daně. Nutno podotknout, že společnost ACT FAST ani žádnou takovou platbu sama neprovedla. Lze tak uzavřít, že Finanční úřad v Plzni v době podání žádosti daňového subjektu o vrácení odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření nevedl a ani neměl důvod vést osobní daňový účet společnosti ACT FAST na odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření, když neexistovaly žádné důvody k provedení předpisů daňových povinností k tomuto odvodu ve vztahu ke společnosti ACT FAST a neexistovaly ani žádné platby z titulu odvodu z elektřiny ze slunečního záření, které by byly evidovány na osobním daňovém účtu společnosti ACT FAST, neboť veškeré daňové povinnosti ve vztahu k odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření jsou vypořádávány s plátcem tohoto odvodu. Daňovému subjektu tudíž nemohl ve vztahu k tomuto druhu daně vzniknout přeplatek ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 daňového řádu. Správce daně tak postupoval správně, když podané žádosti o vrácení přeplatku odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření nevyhověl s odůvodněním, že u daňového subjektu v době podání žádosti žádný přeplatek z titulu odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření neevidoval a vratitelný přeplatek z tohoto titulu nevznikl ani do šedesáti dnů ode dne podání předmětné žádosti. Samotný fakt, že poplatník nesouhlasí s odvodem z elektřiny vyrobené ze slunečního záření za odvodové období poukázaným na účet místně příslušného správce daně plátcem odvodu, nemůže vyvolat vznik vratitelného přeplatku evidovaného na osobním daňovém účtu poplatníka“.

Soud se se závěry žalovaného zcela ztotožňuje.

Podle § 7b odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, je poplatníkem odvodu výrobce, pokud vyrábí elektřinu ze slunečního záření. Plátcem odvodu je provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy (§ 7b odst. 2 téhož zákona). Na základě ustanovení § 7g zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je plátcem odvodu povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu, přičemž je plátcem odvodu povinen odvést odvod ze základu odvodu do 25 dnů po skončení odvodového období; ve stejné lhůtě je povinen podat vyúčtování odvodu.

Z citovaných ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů jednoznačně vyplývá, že poplatník odvodu nemá při správě odvodu žádné povinnosti. Tyto zatěžují toliko plátcem odvodu. Pouze plátcem odvodu je povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu a odvést jej svému správci daně. Jednotlivé platby odvodů se tak připisují na osobní daňový účet plátcem odvodu, nikoli na osobní daňový účet poplatníka. Z tohoto důvodu není možné vůbec uvažovat o tom, že by v souvislosti se správou odvodu z elektřiny ze slunečního záření mohl na osobním daňovém účtu žalobce vzniknout jakýkoli přeplatek ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 daňového řádu. Uvedené platí i pro situaci, pokud by plátcem odvodu nebyl oprávněn odvod provést nebo jej provedl v nesprávné výši.

K ochraně poplatníka odvodu, domnívá-li se, že došlo ke sražení nebo vybrání a odvedení odvodu plátcem neoprávněně nebo v nesprávné výši, neslouží institut přeplatku, nýbrž institut stížnosti na postup plátcem daně podle § 237 daňového řádu. Žalobce tak k ochraně svých práv nezvolil správný právní prostředek.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náhrada nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. srpna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová